

Flag hejstes af Regeringens Tilhængere som Tegn paa, at nu vilde der blive anvendt Magt, nu vilde man med andre Ord skyde paa hinanden. Det er det, det røde Flag historisk betyder. Og under dette Flag vandrer nu hver Søndag Socialdemokratisk Ungdomsforbund, eller hvad det hedder, i Skoven, altsaa under et Flag, der betyder: Tag jer i Agt, for vi anvender Magt! Det er ganske ejendommeligt at se dette fra et Partis Side, som anlægger en saa overfølsom Betragtning af Nationalsangen som den, man fra visse Sider har gjort sig skyldig i.

Det ærede Medlem Hr. Rode talte om vor sande Nationalsang. Der er i denne Vending noget for radikal Betragtning af dette Forhold overmaade karakteristisk; det er netop dette, at vi har en Nationalsang, men vi har ogsaa en sand Nationalsang. Nej, deroverfor vil jeg sige, at vi har kun een Nationalsang her i Landet. Derom er foruden det store Flertal af det danske Folk ogsaa vore kyndigste Mænd paa Litteraturens og Musikkens Omraade enige. Mænd som Georg Brandes, Vilhelm Andersen, Henrik Pontoppidan, og der kan jo nævnes en hel Række af Navne, som ingenlunde er konservativt prægede, har udtalt sig til Fordel for Nationalsangen „Kong Christian“ og paa Musikkens Omraade en Mand som Lange-Müller. Det er vanskeligt at nævne bedre Navne end disse paa dette Omraade.

Men paa eet Punkt er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode, og det er i dette, at en Nationalsang bør ikke benyttes i Partiojemed. Jeg ved ikke, om det nogen Sinde er sket, men jeg er i hvert Fald enig i, at det ikke bør ske. Man bør have saa megen Respekt for Nationalsangen, og man bør have denne Respekt fra begge Sider, fra den ene Side saaledes, at man ikke angriber den unødvendigt, saaledes som det er sket fra det højtærede Ministeriums Side, og fra den anden Side saaledes, at man ikke bruger den i Partiojemed. Her taler jeg ikke om det, der skete i det kongelige Teater, det var et naturligt Svar paa den Udfordring, der var sket. Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode i det, han sagde, at naar man viser sin Ærbødighed for Nationalsangen, skal man gøre det, naar den fremtræder som Nationalsang, og ikke, fordi man tilfældigt spiller Elverhøj-Ouverturen paa en Restaurant og Nationalsangen indgaar deri. Men der maa atter gøres en Undtagelse ved Lejligheder som den, der var Tale om i det kongelige

Teater; hvis man der spillede Ouverturen til Elverhøj, den festligste Musik, vi har, og hvori Nationalsangen indgaar som et værdifuldt Led, da kunde den give Anledning til det meget naturlige, at man i Stilhed rejste sig.

Overfor hele den Kampagne, der er indledet mod Nationalsangen, f. Eks. af det ærede Medlem Hr. Sneum, der talte om, at Skolen skulde udvise Neutralitet paa dette Omraade — han opfatter det altsaa saaledes, at der føres en Krig om dette Spørgsmaal, og at den danske Skole skal staa neutral —, vil jeg sige: den danske Skole maa have til Opgave at lære sine Elever at være Danske, og derunder kommer ogsaa dette at lære dem Nationalsangen. Men jeg vil sige til dem, som ønsker at føre denne Kampagne, at de kan jo et bestemt Sted lære Metoden til at undertrykke et Folks Sange; de kan lære den hos Preusserne, men de vil ogsaa der kunne se de Resultater, man naar deraf.

Den højtærede Statsminister og den højtærede Finansminister har begge rørt ved nogle Artikler, der har staaet i „Jyllandsposten“ om Landmandsbanken, og rettede en Opfordring til mig om, at jeg skulde have min Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold og gøre, hvad jeg kunde. Maa jeg sige, at denne Opfordring kom jo noget bagefter, eftersom jeg allerede den første Gang, jeg havde Ordet, tog Afstand fra disse Artikler og gjorde det ud fra det bestemte Synspunkt, at Staten var interesseret i, at der var Ro om Landmandsbanken.

Da jeg første Gang talte, udtalte jeg Ønsket om, at de delegerede ved Folkeforbundet her i Salen vilde gøre Rede for deres Indtryk dernede, og jeg takker de delegerede, fordi de har efterkommet denne Opfordring og har givet saa fyldige og saa interessante Redegørelser, som de har givet. Man synes jo fra alle Sider at være enig om, at der ikke er Grund til at frygte, at Danmark dernede skulde isoleres. Ja, det vil jo blive Historien, som til sin Tid kommer til at dømme derom. Men det, som for mig i Øjeblikket er det værdifuldste, er det, at der fra alle Sider er Enighed om, at vi ikke bør isolere os, og naar man er enig om dette, forekommer det mig ogsaa, at man nogenlunde let bør kunne drage den Konsekvens deraf, at man saa ikke skal fremsætte et Forslag som Afrustningsforslaget, der bedre end noget andet er egnet til fuldkommen at isolere Danmark i Folkenes Samfund.

Den højtærede Udenrigsminister stil-